

Sve mora biti k

Primjećuje IVANA KESER

NIJE TO NIŠTA

NIJE TO NIŠTA

NIJE TO NIŠTA

NIJE TO NIŠTA

NIJE TO NIŠTA

NIJE TO NIŠTA

NIJE TO NIŠTA

NIJE TO NIŠTA

NIJE TO NIŠTA

POSTOTAK ISTINE

Je li stopostotna istina uvijek zdrava za ljudsku dušu? Dokazat ćemo da nije. Dva su etnologa zaglibila u divljinama Južne Amerike. U spašavanju od kanibala samo je jedan uspio pobjeći. Taj isti, preživjeli, vraća se u Europu i nosi tužne vijesti o sudbini svog sudruga u avanturi. Zvoni na vrata nesretnikove obitelji i smišlja što će reći. Budući da je ovdje žrtva jednako mrtva kao i bilo kojom drugom metodom stranom kanibalskoj praksi, je li preporučljivo biti iskren? Da li da preživjeli etnolog primijeni autocenzuru, da li da dozira istinu, da laže s mjerom ili da zataji činjenice i smisli uvjerljivu priču?

JEDAN UISTINU DOBAR DAN

Stalno mi nešto nude. Katkad mi kažu da uzmem zabadava: riječi, slike, ideologije. Kad slušam vijesti prvo mi poželee "Dobar dan", a onda mi petnaest minuta razlažu kako to zapravo uopće nije dobar dan. Dobar dan, općenito, najkraći je mogući dan. Na ekranu se redaju čudaci. Političari sektaši, vjerski fundamentalisti. Do njega su dospjeli jer su imali brži jezik nego noge. Pričaju o ljepoti prirode, o tome kako još samo pustinju nemamo, ali je možemo uskoro sami napraviti. Savjetuju nam da budemo realni, te da uživamo u iluziji.

Riječi moraju biti poslagane tako da nikog ne bi povrijedile

**HORROR
VACU!**

Često me preplavi iznenađan, intenzivan osjećaj tjeskobe. Tako počinje dosada. Stalno se borim da mi ne postane dosadno. Kupujem novine, biram postaje, okrećem se prema satelitu. Slike mi govore, naslovnice vrište, ne znam što je tišina. Gutam sve što je zabavno. Moj mi psihič pomaže. Spušta mi se u dušu poput speleologa. Ništa ne propisuje već samo opisuje. Moje je stanje zarazno, vapim za ljudima sličnima sebi. Ako mislite da ste mi nalik, prepoznajte se u meni. Nikad mi nije zabavno, ja se samo manje ili više dosađujem. Putujem, pravi sam kozmopolit, svugdje mi je jednako dosadno. Znam što mislite! Dosada je gubljenje vremena - ali vrijeme je jedino što imam.

Kratko i zabavno

Kratko i zabavno, takvo će biti 21. stoljeće. O umjetnike ćete se spoticati tamo gdje ćete ih najmanje očekivati. U zasjedi, pritajeni, spremni na diverziju veličat će vam samo jednu tehniku - komunikacije. Tamo gdje ćete očekivati da ćete biti informirani i prosvjetljeni poskliznut ćete se o potrošne muzejske zbirke. Potrošne zato što uživamo doba žurnalizma kojim zovemo baš sve na svijetu što je sutra manje zanimljivo nego danas. Umjetnost će biti tamo gdje i vaša pohlepa za informacijom. Kao i svaki proizvod s deklaracijom jamčit će vam kvalitetu samo ako ga budete koristili. Umjetnost će biti poput bicikla, vozit ćete se budete li okretali pedale.

Sentimentalni voajeri moći će pohoditi tih postave muzeja. Živa će umjetnost biti poput virusa, preboljet ćete ga i postati imuni. Dramatizacija dnevnika, tjednika površnih naslova, članaka i komentara bit će počašćena samo ponekad nepredvidljivim sadržajem: slikom svakodnevice neispunjenom laži. Uživajte u svemu što nisu vijesti jer one su uvijek iste, samo su mjesta, datumi i događaji različitog slijeda. Nemojte biti nestrpljivi ako ste

nešto propustili, ponovit će se. Ne vjerujte informacijama, one su energija koja se pri svakom prenošenju pomalo gubi.

HIPERINFORMACIJA

Šećem Ilicom okružena Pametnjakovićem, Dvoličnjakom i Diplomatom. Prvi od njih reče: "Mi smo osuđeni na propast, ali to nam je prednost! Evo za ovaj tramvaj što je stao tvrdim da smo svi pomalo krivi. Kolektivna odgovornost najbolja je vršina". Ja se složim i predložim kako bismo mogli biti ne samo dobri, nego i podobni. Diplomata mi reče neka pazim što govorim, jer su neki od nas plaćeni da misle, a drugi da ne bi mislili. Tad zašutim i pridružim se bogatašima koji su plakali na putu do banke. Oni mi rekoše da ne plaću zbog novca već zbog književnika koji je stao kod Picassa. Brišući suze, jedan doda kako je za njega i dalje najbolja knjiga rječnik. Na to uplakani zaškruguću zubima te se šutke stanu tući i čupati za kose. Jedan od njih bješe čelav te se stoga

HIPERINFORMACIJA

nađe najmjerodavnijim sucem: "Tko izgubi, napušta grad! Tko izgubi, napušta grad!"...vikao je dok se nije sudario s izbezumljenim prolaznikom koji je po mizernoj vanjštini, koja ga je kao intelektualca odavala, po svemu sudeći propustio važne jutarnje vijesti. Ja ne razumijem, procijedi aurno prolaznik: "Ako ne možemo kroz zid, možda možemo kroz vrata". Te riječi trgnuše zavađene bogataše te se oni sa sjetom prisjetite još nekih osjećaja osim onih ispod struka: "Šokirati nekog uopće više nije lako, možda s vrećom novca ostavljenom pokraj autoputa", zaključujući bogataš s najmanje modrica, te stane nabrajati raspoloživa sredstva distribucije utopije. Prvo od njih svakako je bilo borba novoizmišljenih protiv naslijeđenih društvenih besmislica.